

Het vullen van de wijnvaten in de kelder van de Cabrery vraagt concentratie en behendigheid.

Cabrery

Een netwerk van solidariteit

De Longo maï-coöperatie La Cabrery (Luberon) produceert sinds een tiental jaren natuurwijn. Tien hectare met verschillende druivensoorten en een zorgvuldige verwerking van de druiven leiden tot een gevarieerde en kwalitatief hoogwaardige productie, die wij verkopen aan vele liefhebbers van biologische en sulfietvrije wijn.

De laatste jaren kozen meerdere jonge mensen ervoor zich te vestigen op deze boerderij. De coöperatie groeit met nieuwe energie, nieuwe projecten en een toenemende kennis op het gebied van landbouw. Onze economische structuur, die hoofdzakelijk gebaseerd is op wijngaarden en wijn, is geleidelijk verrijkt. Zo hebben we een bakkerij gebouwd en verkopen we elke week brood op de markt. Daarnaast houden we een kleine kudde Provençalse geiten voor kaas en vlees, verbouwen we broodtarwe en andere granen op ongeveer tien hectare en voorziet onze groentetuin ons een groot deel van het jaar van groenten. Onze autonomie neemt dus toe. Olijfbomen en fruitbomen completeren het landschap van ons domein, dat gelegen is op de weg tussen Marseille en de Alpen.

Het afgelopen jaar maakte de buitengewone situatie ons tot een kruispunt voor mensen en activiteiten. Er zijn mensen uit de stad, uitgeput door de gezondheidscrisis en de sociale

en economische gevolgen daarvan. Er zijn migranten, op zoek naar een land dat hen wil ontvangen, die elke nacht proberen de grens tussen Italië en Frankrijk over te steken. En wij zijn hier, met onze vrienden, landbouwers, tuinders, bakkers. Wij bewerken een rijk en productief land en willen deze plaats delen met allen die al te vaak binnen vier muren opgesloten zitten, met hen die niets meer hebben en ook met de vele jongeren die proberen hun eigen landbouwprojecten op te zetten. Dat is helaas in de Luberon erg moeilijk geworden. Het land is grotendeels opgekocht door grondspeculanten.

Opvang gaat door

Omdat de crisis van covid-19 overal om ons heen de ongelijkheid en de groeiende bestaansonzekerheid zichtbaar heeft gemaakt, hebben wij snel maatregelen getroffen om de ontvangst op onze boerderij voort te zetten. Sinds een jaar stromen de verzoeken binnen en wij beseffen hoezeer door de huidige context

het coöperatieve project Longo maï steeds meer mensen aanspreekt. Terwijl het land verstard is en de economie verlamd, laten wij het alternatief zien voor deze fataliteit van opeenvolgende crises: een respectvolle en duurzame benadering van de landbouw, een horizontale organisatiewijze die erop gericht is alle mensen te betrekken, ongeacht hun leeftijd, fysieke toestand, opleidingsniveau, enz. en de sterke wil om relaties aan te gaan die niet gebaseerd zijn op concurrentie, maar op complementariteit, uitwisseling en delen. Al snel vroegen wij ons af hoe wij onze solidariteit konden betuigen met de mensen die het zwaarst door deze crisis worden getroffen. En wij waren niet de enigen die zich dat afvroegen. Met onze vrienden van de Longo maï-coöperaties Mas de Granier en Grange Neuve, geografisch dicht bij elkaar, maar ook met onze netwerken op het platteland en in de stad, hebben we de handen ineen geslagen om op onze eigen schaal voedsel-solidariteit en materiële soli-

dariteit te organiseren. Daarbij moesten wij ingaan tegen de bevelen van de regering, die erop neerkwamen dat we huisarrest hadden en onze ogen hadden moeten sluiten voor de groeiende ellende waarin kwetsbare gezinnen verkeerden. De staat zou zogenaamd voor alles zorgen, maar in werkelijkheid was het duidelijk dat de staat in deze crisis slechts kruimels kon aanbieden.

Concrete solidariteit

Zo organiseerden wij, in samenwerking met producenten uit de hele Luberon, inzamelingen van verse en droge producten, fruit, groenten, brood, yoghurt, rijst, uien, aardappelen, en alles wat mensen maar konden geven. Sinds meer dan een jaar bevoorraadt een konvooi meerdere malen per maand de achtergestelde wijken van Marseille. Op de route naar de Alpen, tussen Gap en Briançon, ontstaan huizen voor de opvang van migranten en werken mensen samen om vluchtelingen te helpen. Frankrijk beleeft nu zijn derde lockdown. Wij hebben zoveel mensen ontmoet die hun tijd, energie en productie wilden geven om de situatie het hoofd te bieden, dat wij ons groter, sterker en vol hoop voor een andere toekomst voelen. Ondanks de moeilijkheden die we doormaken, hebben we land om te bewerken, zon, water, medemensen in geluk en ongeluk ... en solidariteit!

Lucile Larvaron

Provence

Veertig jaar Radio Zinzine

Dit jaar, in het eerste weekend van juli, vieren we de veertigste verjaardag van wat aanvankelijk een experiment was.

Driemaandelijksse bijeenkomst om de activiteiten van Radio Zinzine te plannen.

Op de Longo maï heuvel Zinzine in de Haute-Provence, waar de schapen weiden, liet op 3 juni 1981 een handvol jongeren van zich horen via een zendertje dat door een vriend in elkaar was geknutseld. Een plaat met zigeunermuziek deed de rest...

Van het een kwam het ander, het twaalftal betrokkenen kreeg er plezier in: Radio Zinzine werd een van de emblematische voorbeelden van vrije radio's

die het officiële Franse radioland-schap van die tijd op zijn kop zette. In een paar jaar ontwikkelde zich een heel netwerk van contacten. De ene dag kwamen bakkers praten over het stokbrood van één frank, een andere dag lanceerde een plaatselijke gepensioneerde een muziekprogramma voor 'de jeugd van alle tijden', voordat jongeren uit de voorsteden van Marseille die protestmarsen organiseerden, op een avond in 1983 naar onze studio kwamen. Een specialist kwam over kernenergie praten, een

ander over een land of een conflict. Wij zochten voortdurend naar informatie, lazen alle kranten en zochten naar onafhankelijke nieuwsbronnen. 'La Zinzine' heeft een eigen stijl ontwikkeld: de tijd nemen om een onderwerp te belichten en in haar context te plaatsen, onze meningen openhartig weer te geven, over lokale, regionale en internationale nieuwtjes te berichten, maar ook culturen te vermengen. De muziek die we uitzenden weerspiegelt de samenstelling van onze internationale beweging en daarbuiten. Vanaf het begin werd het leven van Radio Zinzine ook gekenmerkt door bijeenkomsten met luisteraars onder de kleine eikenbomen op de heuvel. Het was soms tumultueus, zoals ten tijde van de regering Mitterrand toen de communistische ministers de regering verlieten in 1984: wij waren tegen, sommige luisteraars waren voor. Er zijn regelmatig controverses geweest, zoals de recente oorlog in Syrië, vanwege de verschillende manieren om het conflict te zien. Maar we herinneren ons liever aan de feesten in het prachtige amfitheater van Grange Neuve.

Noodzaak tot aanpassing

In 2010 overtuigde onze technicus Klaus ons om digitaal te gaan. Een speciaal digitaal radionetwerk met een goede geluidskwaliteit biedt ons het grote voordeel dat het niet 'traceerbaar' is. Nu is Radio Zinzine ook in Aix-en-Provence en Marseille te horen, als een brug tussen stad en land. Wij blijven ons dus aanpassen aan wat vooruitgang wordt genoemd, ook al staan we kritisch tegenover de overmacht van de technologische wetenschap. En och, af en toe valt de

zender ook uit, bij gebrek aan meer middelen...

Na veertig jaar kijken we op een hele ontwikkeling terug. In het begin waren we erg zwart-wit, onervaren, maar met een sterke groepsfeer. Onze commentaren leken in die tijd meer op kroegpraat dan op journalistiek. We hadden te maken met de politieke polarisaties van de Koude Oorlog, het Tsjernobyl-syndroom, de Val van de Muur, de 11de september, de opkomst van discriminatie en racisme. De complexe loop der tijd dwong ons, onze blik op de dingen te differentiëren. Ook wij mensen evolueerden. Zo ging ieder zijn eigen interesses na en ontstond er een zekere thematische specialisatie. Vandaag de dag zijn wij bijvoorbeeld gevoeliger voor ecologische en maatschappelijke vraagstukken dan in het verleden. Informatie is een lawine van gegevens waarin wij onze weg moeten leren vinden. Wij zagen de dynamiek van de sociale netwerken niet aankomen, met de zogenaamde traceerbaarheid, samenzweringstheorieën, nepnieuws, enz. Wij zijn gelukkig onafhankelijk gebleven in een mediawereld die geteisterd wordt door monopolies. Deze onafhankelijkheid berust ook op de steun van de luisteraars, die soms in groten getale komen opdagen, zoals het geval was tijdens de eerste lockdown, toen we een programma invoerden met een 'open microfoon'. En natuurlijk, onze onafhankelijkheid is ook gebaseerd op het vermogen om met elkaar om te gaan en om een mooi verhaal een nieuwe betekenis te geven...

Alex Robin

Bevriende projecten

Wapens tot ploegscharen

Wanneer we een van de percelen van de groep 'Semeuses' bekijken, hun manier om het land collectief te bewerken met plezier, passie en een goed humeur, kunnen we ons de context van deze activiteit allerminst voorstellen...

Sommige mensen in de groep hebben veel ervaring met tuinbouw en hebben ook de zadenteelt onder de knie, anderen komen net uit de stad en zijn beginnelingen in het vak. Met elkaar laten ze zien, dat zowel het land dat zij bewerken als de streek waar zij zich gevestigd hebben opnieuw kan opbloeien door middel van vernieuwende, collectieve, geëngageerde projecten.

De streek la Meuse in het noordoosten van Frankrijk is de laatste jaren geleidelijk het nieuwe uitverkozen terrein geworden van de agressieve nucleaire en militaire industrie: vestiging van een laboratorium om het begraven van nucleair afval te testen, twee wapenfabrieken en een opleidingscentrum voor het bedienen van tanks die in Jemen worden gebruikt door Saoedische soldaten... Kortom, een waanzinnig gemilitariseerde zone die leidt tot onteigeningen, repressie en buitensporige bewaking, wat aan de kaak gesteld wordt door bijvoorbeeld de Internationale Federatie van de Liga voor de Mensen-

Na het werk nog even napraten bij een klein hapje.

rechten. Zelfs een overheidsinstantie als de Franse Milieudienst heeft zich onlangs verzet tegen het project van het storten van nucleair afval. Ook alle omliggende gemeenten, tot aan de stad Bar-le-Duc toe, hebben zich tijdens de openbare hoorzittingen tegen het project uitgesproken. Dit

project zal landbouw in de streek onmogelijk maken, een bos moet worden gerooid, het grondwater loopt gevaar radioactief besmet te raken... Gelukkig zijn er moedige mensen die laten zien dat met een constructieve en lonende aanpak een ferm verzet tegen het project vorm en inhoud kan

krijgen. Twee jaar geleden heeft de groep 'Semeuses' een duurzaam en gediversifieerd land- en tuinbouwbedrijf opgezet. Op enkele hectaren groeit een breed scala aan gewassen, het hele teeltproces van zaaien tot oogsten ligt in eigen handen en de producten worden rechtstreeks afgezet. Bij het planten en oogsten worden mensen uit de streek uitgenodigd te komen helpen – een goede gelegenheid met elkaar te praten over de langdurige gevolgen van de nucleaire industrie of de voordelen van een collectief geleid bedrijf. Geleidelijk aan brengt de groep vreugde en hoop aan de omwonende bevolking die getroffen is door de vernietiging of bedreiging van hun leefmilieu. In Longo maï zijn we geraakt door de overtuigingskracht van deze jongeren. Afgelopen januari kwamen ze op bezoek in onze coöperatie in Limans, samen met de boer die zijn land aan hen overdraagt en hen begeleidt bij hun installatie. Dit was een gelegenheid voor verrijkende uitwisselingen over de juridische en logistieke aspecten van het installatieproces, het bewerken van de grond, de zadenteelt en vele andere aspecten...

Wij hopen dat deze uitwisseling van lange duur en wederkerig zal zijn. Eens te meer zien we dat zaden zich kunnen verspreiden en ook in moeilijke grond kunnen kiemen. We wensen hen een lang leven...

Max Dautel

Roemenie

Over alle grenzen heen

Zoveel mensen als nu zijn nog nooit betrokken geweest bij ons dorpsproject in Hosman. Het klinkt misschien vreemd, maar ik denk vaak dat dit niet zo gebeurd zou zijn zonder de pandemie.

Het was een tijd die vooral gekenmerkt werd door de vertraging van diverse projecten en de afwezigheid van alle mogelijke openbare evenementen (workshops, seminars, vergaderingen, concerten, brunches...) in de Oude Molen. En toch voor ons een tijd van grote dynamiek als groep en als regionale acteur!

Landroof in de Valea Hârtibaciulu

Meerdere mensen bij ons houden zich bezig met het thema landroof in onze regio. Enkele grote landbouwbedrijven en investeringsfondsen hebben zich jarenlang duizenden hectaren toegeëigend ten koste van een duurzame ecologische en sociale ontwikkeling. Onze streek ligt in het op een na grootste beschermde Natura2000-gebied van Roemenië, dat eigenlijk beschermd zou moeten worden omdat het een van de rijkste flora en fauna van Europa heeft. Wij werken aan een milieustudie, wij organiseren bijeenkomsten met lokaal en internationaal actieve mensen en samen met meer dan 20 regionale initiatieven hebben wij een lijst van eisen opgesteld en gericht aan het grootste bedrijf. Wij hebben geleerd dat de aanpak van grote natuurbeschermingsorganisaties helaas te weinig rekening houdt met

de behoeften van de plaatselijke bevolking. Half april hebben wij samen met een vereniging die eerder op het niveau van de gemeenteraad werkt, een project ingediend om de strijd voor het behoud van de kleinschalige landbouw door te trekken naar de plaatselijke politiek. We hadden dit eerst niet voor mogelijk gehouden, maar de woede in de dorpen hier ten opzichte van de grote grond-

Marie zaait de eerste radijsjes in de tuin.

speculanten lijkt groter te zijn dan verwacht.

Vrouwen-power

Het aangaan van onbekende allianties leidt vaak tot lange beraadslagingen. Toen wij een jaar geleden door de Vereniging voor Vrijheid en Gelijkheid van Vrouwen en Mannen ALEG uit Sibiu werden gevraagd om deel te nemen aan een project voor vrouwen, aarzelden wij aanvankelijk vanwege de sponsor, een groot telecommunicatiebedrijf. Maar toen werd ons gevraagd om het project te leiden met onze vereniging Hosman Durabil. Wij stemden hiermee in en konden, dankzij onze grondige kennis van de omstandigheden in de vallei, een aanzienlijk aantal aanpassingen van de financieringsrichtlijnen bewerkstelligen. In januari van dit jaar is het project 'Centrul Digital Pentru Fete si Femei' (digitaal centrum voor meisjes en vrouwen) daadwerkelijk van start gegaan. We gaan naar vijftien dorpen om vrouwen en jonge meisjes cursussen te geven in het omgaan met computers - tekstverwerking, zoomconferenties, e-mail, digitale fotografie, et cetera. Het project is gericht op in totaal 230 vrouwen en zal tot de zomer duren. Het is zeer veeleisend, maar vooral spannend op menselijk niveau.

Onze visie als deel van het Europese netwerk Longo mai gaat natuurlijk verder dan de grenzen. Met de Oekraïense coöperatie in Nisnjé Selitsjé zullen wij een grensoverschrijdend studie- en theaterproject starten, ondanks de pandemie. We willen de situatie van gezinnen aan beide zijden van de Roemeens-Oekraïense grens onderzoeken en zichtbaar maken in twee theaterproducties.

En wij willen heel graag de mensen ontmoeten van een collectief in Turkije waarmee wij al maanden in contact staan. Zij werken, wonen en werken in een bergachtige streek en veel dingen klinken ons Roemeens bekend in de oren.

Belangrijk voor ons is ook de kans er een stuk land bij te kopen. Zo kunnen onze tuinen groeien en onze geiten lekker gras en hooi van onze eigen weiden eten. De winter is lang geweest, vele weken langer dan gewoonlijk en alles wil nu groeien, de zaailingen in de grond en de bijen (die we nu ook hebben) in de bloemen. De aankoop van het land is alleen mogelijk geweest dankzij de steun van vele vrienden. Het zal nog wel even duren voor de contracten getekend zijn, maar dan weten we hoe we ook hier onze dromen kunnen verwezenlijken. Het is leuk om te zien hoe we ook steun krijgen uit het dorp!

Jullie zien, er gebeurt veel. En als we de deuren van de cultuurschuur op de Moara Veche/ Oude Molen weer kunnen openen, zullen we weer andere mensen ontmoeten. We kijken er naar uit!

De Hosman-Crew

Oekraïne

Terug naar het platteland

Na de val van de Sovjet-Unie en het verdwijnen van de kolchozen behoorde een terugkeer naar het platteland, en dan nog als gemeenschap, niet tot de dromen van de mensen. Het zou zelfs gek hebben geleken.

Доброго дня, це Лонго Май Україна?

Доброго дня, так.

Ми намагаємось створити Екопоселення, хотіли б завітати до вас. Це можливо?

Vertaald betekent dit:

Hallo, is dit Longo mai-Oekraïne?

Hallo, ja.

Wij willen een ecodorp oprichten, we zouden graag bij u langs komen. Is dat mogelijk?

Het begint vaak zo. Mensen bellen ons en willen ons bezoeken om te begrijpen hoe we georganiseerd zijn. Om te zien of ons leven past in hun beeld van een gemeenschapsleven. Ik moet zeggen dat wij pas sinds een jaar of vier, vijf zulke telefoontjes krijgen. Dertig jaar geleden was zo iets ondenkbaar.

Het is duidelijk dat sinds enkele jaren een nieuwe generatie de steden probeert te ontvluchten en dat projecten op het platteland ontstaan. Dat heeft vooral met het thema ecologie te maken en met de strijd tegen de opwarming van de aarde. Voor ons is het een goed teken dat de mensen willen experimenteren met andere vormen

van leven dan die van het onrechtvaardige kapitalisme. Wij zijn blij nieuwe vrienden te ontmoeten, steun te verlenen aan en gesteund te worden door jongeren die op zoek zijn naar een 'ideaal leven'.

Dit gaat niet zonder slag of stoot.

Uiteraard gaan we goed na met wie we eigenlijk te doen hebben. De belangrijkste punten waarover wij geen compromissen kunnen sluiten zijn: racisme, vrouwenhaat, antisemitisme, homofobie en geweld. Er zijn uiteraard nog andere punten waarover we het misschien niet eens zijn, maar deze zijn niet onoverkomelijk. We moeten voorzichtig zijn, want in deze nieuwe golf van terugkeer naar het platteland zijn er enkele groepen waar we niets mee te maken willen hebben.

Zo is er de Anastasia-beweging, ontstaan in Rusland. Het is een religieuze beweging die een gemeenschapsleven voorstaat in ecologische dorpen die 'ruimten van liefde' worden genoemd, maar die zich presenteert met hakenkruizen en antisemitische uitspraken. Of de zogenaamde overlevingsgroepen met

sektarische en autoritaire neigingen die niets te maken hebben met onze manier van leven.

Toen wij hierover spraken op onze laatste intercoöperatieve bijeenkomst, zei Jürgen van Ulenkrug dat er ook in Duitsland een soortgelijk fenomeen bestaat met groepen die zich op het platteland vestigen. Daar moet je op je hoede zijn voor degenen die liever de schietsport beoefenen dan sla planten.

Ondanks deze bijzondere gevallen, hebben wij veel bezoekers en lange, geestrijke avonden. Zoals met dit jonge stel uit de stad Poltava, Valentin en Olena die wij tijdens de klimaatmarsen in Kiev hebben ontmoet. Valentin ziet zichzelf als een activist van een nieuwe groene revolutie om de wereld te veranderen, maar denkt

dat hij eerst miljardair moet worden om invloed te kunnen uitoefenen en te kunnen investeren in nieuwe ecologische praktijken. Wij weten niet of wij hem hebben overtuigd van de absurditeit van zijn theorie, maar wij hebben toch een goede avond met hen doorgebracht, dromend over een andere, rechtvaardiger wereld.

Wij zullen deze jongeren, die op zoek zijn naar nieuwe wegen, blijven verwelkomen. Het is normaal dat we onze eigen ervaringen willen delen, zowel de succesvolle als de teleurstellingen. En natuurlijk zijn we altijd blij nieuwe vrienden te maken. Dat blijft een belangrijke motivatie om deze jonge mensen voor een avond of voor enkele maanden te ontvangen.

Oreste Del Sol

In de moestuin van Zeleniy Haj.

Hof Ulenkrug

En toch draait het!

"Het is duidelijk dat er niet slechts één technische oplossing voor energieproductie bestaat. Bewolkte luchten, zonsverduisteringen en windstiltes zijn schering en inslag in Mecklenburg-Vorpommern [...] Energie kan alleen redelijk beschikbaar worden gemaakt door een mix van verschillende technologieën". Dit staat in een 14 jaar oud energieconcept voor de Ulenkrug. We hebben het opgevolgd en pasten de ene na de andere technologie toe: een PV-installatie, zonnecollectoren, een kas voor de teelt van jonge planten, een houtvergasser voor de verwarming van het gebouw en aan de isolatie van de gebouwen wordt gewerkt. En toen kwam de wind aanwaaien. Tenminste, dat dachten we. Zeven jaar geleden vonden we een oude afgedankte, maar werkende 30kW windturbine.

Ons plan was simpel: neem 'm mee, bouw hem op en wacht op de wind. Het plan was goed. Te goed. Het begon zoals gewoonlijk met de bureaucratie - de bouwaanvraag. We kregen al snel te horen dat onze windturbine van 36 meter één meter te hoog was om enige kans te maken op een bouwvergunning. Dus moesten we een mastelement verwijderen. We hadden nooit gedacht dat de windturbine kon omvallen door hem in te korten. Toch moest een bouwkundig ingenieur het tegendeel bewijzen. Hoe we die gevonden hebben, is een verhaal op zich, maar met een goed einde. De bouwkundige inge-

nieur vertelde ons, dat een boorgat voor een analyse van de ondergrond nodig is om er zeker van te zijn dat de windturbine niet vanzelf weg zou marcheren. Zo gezegd, zo gedaan. En stempel erop!

Geleidelijk aan begrepen wij dat dit project wel wat langer zou duren dan eerst gehoopt. Maar om tussendoor wat praktisch bezig te zijn, hebben we de turbine met veel energieke steun gereviseerd.

Toen kwam het volgende papierwerk: het brand- en milieuraapport. We hebben geleerd goed op te letten dat niemand naar boven klimt in geval van brand en dat we geen vogels in gevaar brengen. Als compenserende maatregel hebben we ook een brede haag geplant, die ons tegelijkertijd een beetje zal beschermen tegen de pesticiden van de burens. Daarna hadden we eindelijk voldaan aan alle eisen voor de bouwaanvraag. Maar er was iets dat we over het hoofd hadden gezien. De windturbine moet op het net worden aangesloten. De netbeheerder was allesbehalve enthousiast over onze oldtimer. Geen verbinding zonder huidige certificaten. Tja, en die hebben we niet. Gelukkig heeft een elektrotechnicus uit de buurt ons enorm geholpen en de netbeheerder ervan overtuigd dat onze windturbine geen probleem is voor het net en dat we daarom geen certificaten nodig hebben. En opeens waaide de wind in de goede richting. De wieden werden gereviseerd, een archeoloog keek

in de bouwput, vervolgens kon het fundament worden gegoten, verdeelkasten werden opgesteld, kabels werden gelegd en uiteindelijk werd afgelopen februari de windturbine geplaatst. Na een paar startmoeilijkheden draait hij nu probleemloos en produceert ongeveer evenveel elektriciteit als wij verbruiken.

En nu het belangrijkste deel van het hele gebeuren. Heel, heel veel dank aan u allen die ons gesteund hebt in deze onderneming. Zonder jullie veelvuldige hulp zou de wind ons voor niets om de oren waaien.

Remo Wyss

Internationaal

Zaaigoed in Overvloed

In 2015 brachten we een DVD-box uit met 40 video's in het Frans, Duits en Engels. De prachtige beelden, rustige stemmen, tekeningen en muziek leren je alles wat je moet weten om zelf vruchtbaar zaad te kweken van meer dan 40 groenten.

De machtsconcentratie in de zaaigoedindustrie neemt de laatste decennia alleen maar toe. Een handvol bedrijven zijn eigenaar van de genetische broncode van het grootste deel van ons voedsel, met Bayer-Monsanto op kop. Een markt van tientallen miljarden euro, zorgvuldig afgeschermd door spits technologie en intellectuele eigendomsrechten. Het meest duurzame antwoord op afhankelijkheid heet emancipatie. Landbouwdiversiteit is een gemeenschappelijk erfgoed dat we ons opnieuw moeten toe-eigenen. Na jaren van eigen zaadteelt en politieke inzet tegen de huidige machtsconcentratie en de catastrofale gevolgen ervan, is in Longo maï het idee van de videohandleiding voor zaden teelt gegroeid.

Anno 2021 is ook de Nederlandstalige versie een feit: ZAAIGOED in OVERVLOED. Deze versie staat nu gratis online: www.diyseeds.org/nl. Het Nederlands is daarmee één van de tien talen waarin alle filmpjes van DIY seeds (doe-het-zelf zaden) tot nog toe vertaald werden. Binnenkort komen de Russische, Oekraïense en Hongaarse versie online.

De videohandleiding is bedoeld voor mensen overal ter wereld die geen toegang hebben tot zaadvast, rechtenvrij zaaigoed. Voor de vertalingen en verspreiding werken we samen met lokale partners - in de lage landen zijn dat GroenGoed Rotterdam en Velt. Voor de Arabische versie is dat Buzuruna Juzuruna, een organisatie die sinds 2016 in Libanon zaaigoed teelt en daarnaast opleidingen organiseert over duurzame landbouw en autonomie. Serge, Libanees en één van de vertalers naar het Arabisch, vertelt:

"De filmpjes zijn echt bijzonder praktisch. Wanneer we tijdens onze cursussen mensen leren hoe je zaad dorst of kruisbestuiving vermijdt is het altijd beter beelden te kunnen tonen die precies uitleggen wat we bedoelen. Daarnaast kunnen mensen de video's natuurlijk zelf bekijken, overal waar een smartphone en een min of meer degelijke internetverbinding is. Dit is echt de perfecte op-

lossing. Heel wat boeren hier in de buurt kunnen bovendien niet lezen. De filmpjes zijn heel toegankelijk gemaakt: je hebt er geen dik boek voor nodig of veel voorkennis.

Libanon is een land dat voor meer dan 90 procent afhankelijk was van import. Al het zaad dat hier gebruikt werd, werd aangekocht. Het grootste deel waren hybride zaden, beschermd door intellectuele eigendomsrechten. Sinds het begin van de crisis en de torenhoge inflatie in 2019 - de liter melk die vroeger 3% van je maandloon kostte, kost nu 25% - is de eigen verbouw van groente voor veel mensen een kwestie van overleven. Zelf zaad telen hoort daarbij.

Het zaad dat wij mensen geven om mee te beginnen is bovendien zaadvast en rechtenvrij. Daardoor zijn de meeste mensen na één of twee seizoenen helemaal autonoom. Ze verbouwen zelf het zaad dat ze nodig hebben en vermeerderen het jaar na jaar. Het overvloedige zaaigoed wordt geruild. Zo kunnen we nu samen meer rassen in stand houden en verbreiden.

Ook onze vrienden in Syrië gebruiken DIY seeds. Op de vlucht voor de oorlog hebben velen wel meer dan eens hun velden moeten achterlaten, maar zodra ze de kans krijgen, zaaien ze opnieuw. De context is bijzonder moeilijk, maar met de nodige hulpmiddelen zijn mensen in staat zich door heel wat moeilijkheden heen te slaan. Als je de juiste zaden hebt en weet hoe je ze moet zaaien, oogsten, dorsen en bewaren dan ben je een stuk onafhankelijker!"

Erik D'haese

Colofon

Het Nieuws uit Longo maï verschijnt drie keer per jaar

Hoofdredactie: Babette Stipp

Productie: Michael Rössler, Ieke Dekker
Druk: Druckwerk 14, Dargun

Contactadres:

Stichting Pro Longo maï

Amerbos 528 HS

1025 XT Amsterdam

Tel. 06 28 45 17 62

IBAN: NL86INGB00000314983

info@longomai.nl - www.longomai.nl

Le Montois, CH-2863 Undervelier
Tel. 0041 32 42 65 971

Grange neuve, F-04300 Limans
Tel. 0033 492 73 05 98

Hof Ulenkrug, Stubbendorf 68
D-17159 Dargun

Tel. 0049 39959 23881

Hof Stopar, Lobnik 16
A-9135 Eisenkappel

Tel. 0043 4238 8705

